

PANDEMIA FRICII

Aleluia! (fratele Chad anunță două logodne în cadrul adunării).

Ce zi minunată! Două anunțuri în aceeași zi. Este o zi entuziasmantă. Chiar dacă lumea se destramă, poporul lui Dumnezeu, Mireasa merge mai departe. Suntem fericiți, suntem un popor liber care nu va fi cuprins de aceeași îngrijorare și de aceeași teamă ca restul lumii. De ce? Pentru că avem un Tată ceresc care veghează asupra noastră. Fratele Branham a spus o mică povestioară în cadrul Mesajului în care un măcăleandru i-a spus altuia: „De ce aleargă oamenii aceștia și sunt atât de îngrijorați?” Celălalt măcăleandru i-a răspuns: „Trebuie să fie din cauză că ei nu au un Tată ceresc care să vegheze asupra lor, așa cum veghează asupra noastră.” Când totul se destramă, știrile fiind difuzate rapid, am deschis ușa verandei și m-am uitat afară, iar două veverițe mâncau din mâncarea păsărilor. Privindu-le, mi-am zis: „Pe ele nu le vom putea convinge că lumea se destramă”. Ele erau fericite. De ce? Pentru că au un Dumnezeu care se îngrijește de ele. Amin!

Să ne ridicăm cu toții în picioare pentru a citi împreună un verset din 2 Timotei 1.7:

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.”

Din motive evidente, subiectul meu de astăzi este „**Pandemia fricii.**” Noi ne apropiem de timpul confruntării, ajungem la timpul legitimării. Fratele Branham a predicat **Durerile nașterii**, după ce a declarat că judecata va lovi începând cu Coasta de Vest. El a fost cel care a inițiat acel ciclu, și după ce l-a inițiat, a existat un cutremur în Alaska. În anul următor, a fost un altul în Seattle, iar fratele Branham a început să arate că acele două cutremure au fost începutul distrugerii din timpul sfârșitului, care făceau pregătirea pentru Mileniu. Când a predicat **Durerile nașterii**, el a arătat că toate aceste contracții vor deveni din ce în ce mai dese și mai intense pentru că este timpul să se nască Copilul. Astfel, el a început

să ne vorbească despre acest pământ care geme în travaliu, ca să aducă la suprafață o lume nouă pentru Mileniu. Acum, putem vedea cum durerile nașterii cresc în intensitate, contracțiile fiind din ce în ce mai dese, ceea ce ne spune că vine Copilul, vine Copilul, vine Copilul. Dar înainte ca El să vină, Mireasa trebuie să aibă parte de o schimbare a trupului pentru a merge la Cina Nunții. De fapt, severitatea contracțiilor, severitatea și frecvența este un indicator al verticalității seminței. Când vedem că se petrec aceste lucruri, să ne ridicăm privirile pentru că răscumpărarea noastră este aproape. Nu ne arată că Mireasa ține pasul cu pământul, ci că pământul ține pasul cu Mireasa. Lucrarea lui Dumnezeu cu poporul Său este aceea care mișcă totul. Așadar, este entuziasmant. Acesta este un timp minunat în care să trăiești.

Acum vom merge la 2 Petru, de unde aș dori să citim câteva versete. 2 Petru 3.1-3:

„Preaiubiților, aceasta este a doua epistolă pe care v-o scriu. În amândouă, caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înștiințări,

ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri.

Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor.”

Lucrurile despre care doresc să vorbesc astăzi nu sunt noi. Noi cunoaștem aceste Scripturi, aceste versete, aceste lucruri, dar doresc să profit de această oportunitate pentru a trezi mintea voastră sănătoasă prin înștiințări, deoarece suntem ființe umane, iar din mesajul **Cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată**, am învățat că cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată, s-a dat între urechile noastre. Toate bătăliile noastre sunt bătălii ale minții, iar noi trebuie să ținem tot timpul Cuvântul în față, în mintea noastră, pentru că întotdeauna există alte mesaje care încearcă să intre în mintea noastră. Dacă voi sunteți ca și mine, în ultimele zile mesajele au venit rapid și puternic prin intermediul știrilor, dar noi

avem nevoie să auzim adevărata veste pentru că ceea ce auzim la știri, nu este adevărata veste, ci acest Cuvânt este adevărata veste, iar noi avem nevoie să fim atenți, să ne asigurăm că ne hrănim cu Cuvântul, că ascultăm Mesajul, că auzim adevărata Veste, acele lucruri care ne vor zidi credința în timp de necaz. Așadar, eu „caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înștiințări.”

Fratele Branham a spus în mesajul **Nu vă temeți**:

„Acum, doresc să iau un subiect pentru mărturia acestei întâlniri: „Nu vă temeți!”

În lume există două elemente care controlează întreaga rasă umană: Una dintre ele este frica; iar cealaltă este credința. Acum, fiecare națiune, fiecare denominațiune și fiecare individ sunt controlați fie de frică, fie de credință. Vă controlează frica sau credința.”

Întrebarea mea din dimineața aceasta este: Care dintre ele vă controlează pe voi: credința sau frica? Noi trăim pe acest pământ în trupuri care sunt susceptibile, căzute și avem o minte care este coruptă; dar înăuntru există ceva, credința care vine de la Dumnezeu Însuși, propria credință a lui Dumnezeu care zace acolo și este pregătită să fie eliberată, în timp de nevoie fiind nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu, de Lumina orei pentru a străluci asupra acesteia, ca să ne încurajeze; este nevoie de Duhul Sfânt pentru a scoate la suprafață aceste lucruri care sunt acolo.

Așadar, cine ne va controla? Omul din interior sau cel din exterior? De ce anume vom fi controlați? Omul din exterior poate fi clătinat de vânturile știrilor, de necazuri sau alte lucruri, dar omul din interior are o Ancoră care este legată de o Stâncă, aceasta fiind o descoperire din Cuvânt care nu se va mișca. Amin! Sunt entuziasmat! Într-o săptămână, lumea s-a schimbat pentru noi. În toată viața mea, care nu este foarte lungă, nu am văzut niciodată ceea ce am văzut în țara aceasta într-o singură săptămână.

Îmi amintesc că am avut o discuție cu fratele Franco. Îl voi scoate acum în careu. În ultimii ani, noi am avut multe discuții, iar eu îi spuneam: „Știi, frate Franco, lucrurile se vor schimba, nu vor mai fi la fel. Va exista o prigoană. Lucrurile spuse de fratele Branham se vor întâmpla; lucrurile nu vor mai fi așa cum sunt.” Și fratele Franco mi-a spus: „Știu aceasta frate Chad, dar cum se va realiza totul? Eu nu văd cum. Cum este posibil ca lucrurile să se schimbe atât de repede?”

Eu continuam să spun că lucrurile pot cădea ca un domino, că se pot schimba repede, iar el zicea: „Cum?” Cred că miercuri sau joi, el a venit în biroul meu și mi-a spus: „Frate Chad, sunt gata să mă pocăiesc.” El era pregătit să se pocăiască. Acum am putut să vedem că lucrurile se pot schimba mai rapid decât ne-am imaginat vreodată. Ceea ce înțelege toată lumea este că întregul sistem este fragil, nu este solid, nu este stabil. Tot ceea ce am crezut că este intangibil, solid și de nemișcat, lucrurile pe care ne-am bazat, ca cecurile, bilanțurile conturilor, ajutorul guvernamental, sunt fragile.

Noi am știut că ele sunt fragile și temporare, știm că Cuvântul lui Dumnezeu ne spune să nu ne punem încrederea în lucrurile omului, să nu ne biziim pe brațul de carne. Dumnezeu ne-a spus deja să nu ne încredem în aceste lucruri, iar acum El ne îngăduie să vedem cât este de fragil tot acest sistem. Totul este susținut pe niște piloni ca niște scobitori. Noi ne simțim în siguranță pentru că funcționează semaforul, pentru că străzile sunt pavate, dar într-o clipă, în câteva săptămâni, au fost îndepărtate câteva scobitori și începem să realizăm că totul se poate prăbuși, și lumea este cuprinsă de frică. Cu ani în urmă, fratele Branham ne-a spus că America fluiera în cimitir încercând să se convingă că nu îi este teamă și că totul este în regulă. Dar acum, nimeni nu mai fluieră în cimitir, iar acesta nu este decât vârful iceberg-ului. Este doar începutul, deoarece există mai multe lucruri care vor veni.

Pentru mine, toată viața a existat o anumită stabilitate, o anumită siguranță. Oricât de multe suișuri și coborâșuri a avut viața mea, au existat anumite lucruri care au rămas solide, stabile, pe o bază de beton. Dar acum, nu ne mai putem încrede în niciunul din acele lucruri, pentru că există un singur lucru în care putem avea încredere, Acesta fiind Dumnezeu Însuși. Orice altceva va fi scuturat, va

cădea, dar Dumnezeu, și Dumnezeu este Cuvântul Său, va fi nemișcat, nu Se va clătina. El este Stâncă la care putem fugi, un Turn puternic la care putem alerga în vreme de necaz, unde vom putea fi în siguranță deplină. Amin! Noi nu vom fi motivați de frică și nu vom urma tiparul lumii în timp de calamitate, pentru că avem un Dumnezeu care ne-a dat făgăduințe scumpe care ne aparțin, iar noi nu le vom amana ca să ne îngrijim de noi înșine, ci Îl vom lăsa pe El să se îngrijească de noi pentru că a spus că o va face.

În 2 Timotei, în versetul pe care l-am citit, ni se spune că El nu ne-a dat un duh de frică. Așadar, înțelegem că frica este un duh. Și fiindcă este un duh, ne putem împotrivi așa cum ne putem împotrivi oricărui duh precum duhului poftii, al lăcomiei, al furiei sau oricărui alt duh care încearcă să ne determine să cădem, să vorbim și să facem lucruri care sunt greșite. Toate acestea sunt duhuri care încearcă să ne determine să facem ceva, deci și frica este un duh. Dacă ne-am uitat la știri, am văzut cum lumea a intrat sub dominația duhului de frică. Peste lume există un duh de frică, dar nu ar trebui să fie și peste Mireasă. Astfel, când simțim că acest lucru vine ca un val, trebuie să fim capabili să spunem: „Satan, mă împotrivesc ție în numele lui Isus Hristos!”, pentru că este un duh. Noi nu trebuie să cedăm înaintea duhurilor pentru că le putem izgoni, ne putem împotrivi lor și le putem lega. Dacă cedăm înaintea lor, vom fi biruiți de ele, de aceea, trebuie să nu-i dăm nicio poziție.

Noi alegem să nu-i îngăduim duhului de frică să ne influențeze mintea, aducând fiecare gând captiv ascultării de Hristos. **Noi trebuie să fim judecătorii fiecărui gând care trece prin mintea noastră** pentru că există un duh de frică care circulă pe afară și care va încerca să aducă gânduri minții noastre, iar fratele Branham a spus că noi nu-l putem opri să pună gânduri în mintea noastră, dar să nu lăsăm ca păsările să-și construiască un cuib pe capul nostru. Când vine gândul, să spunem: „Acest gând este contrar Scripturilor, este contrar cu ceea ce mi-a spus Domnul, de aceea, nu trebuie să-mi fie teamă de cutare sau cutare, nu trebuie să mă îngrijorez cu privire la cutare lucru, pentru că totul va fi în ordine.” De ce? Pentru că El ne-a spus că totul va fi în ordine. De fapt, El ne-a spus deja că vor veni toate aceste lucruri, ne-a spus în Scripturi și în Mesaj. Aceasta este ceea ce am așteptat; am așteptat aceasta și mai mult.

Așadar, când vine dintr-o dată și aduce frică, credința din interiorul Miresei are acest mic tremur înăuntru, pentru că există o așteptare, o încântare. De ce există această bucurie? Pentru că vine la împlinire Cuvântul. De fiecare dată când Cuvântul vine la împlinire este ceva entuziasmant pentru Mireasă. Ea este entuziasmată. Dar nu suntem bucuroși pentru că oamenii suferă din pricina circumstanțelor grele, ci suntem bucuroși pentru că El ne-a spus că aceste lucruri vor avea loc și că acestea vor fi condițiile pe măsură ce ne vom apropia din ce în ce mai mult de salvarea noastră. Când vedem Cuvântul lui Dumnezeu avansând, ceva dinăuntru ne spune: „Slăvit să fie Dumnezeu, sunt entuziasmat!”

Să mergem la Romani capitolul 8:

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.

Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică.”

Un duh de robie aduce frica, dar noi am fost eliberați de aceasta.

„...ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava!”, adică „Tată!”

Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.”

Deci, acest Duh care vine să depună în noi mărturie că suntem copiii lui Dumnezeu este un Duh diferit. Nu este un duh care ne duce din nou înapoi la robie sau la

teamă, ci este un Duh care ne eliberează ca să ajungem la înțelegerea că suntem fiii lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos. Așadar, dacă eu sunt un fiu al lui Dumnezeu și un moștenitor împreună cu Hristos, de ce anume trebuie să mă tem? De ce trebuie să mă îngrijorez? Dacă sunt un moștenitor împreună cu Hristos, tot ceea ce Îi aparține Lui, îmi aparține și mie și orice privilegiu care i-a fost dat lui Hristos, mi-a fost dat și mie, toată protecția, toate proviziile și toate lucrurile care l-au fost date Lui sunt ale mele, iar eu sunt împreună cu El moștenitorul tuturor acestor lucruri, și de asemenea sunt un fiu al lui Dumnezeu.

Câți fii ai Săi a pierdut Dumnezeu? De câți fii ai Săi nu s-a îngrijit El? La câți din fiii Săi le-a pierdut urma? Vedeți, acest Duh este Cel care ne aduce pacea și ne spune că nu este nimic de care să ne temem. Eu am un Tată ceresc care veghează asupra noastră și care ne-a dat făgăduințe în Cuvântul Său. Deci, nu trebuie să mă îngrijorez, ci tot ceea ce trebuie să fac este să cred.

Să mergem la Evrei 2.14-15:

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul,

și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.”

Aceasta este robia despre care ni s-a vorbit în Romani, pentru că prin frica de moarte eram supuși robiei, dar acum nu mai există frică de moarte. De fapt, dacă muriți chiar acum, ar fi cel mai mare lucru care vi s-ar putea întâmpla pentru că într-o clipită ați fi în cea de-a șasea dimensiune, bucurându-vă în locul despre care ne-a vorbit fratele Branham. Acum nu mai există frică de moarte.

Fratele Branham a spus în mesajul **Este răsăritul soarelui:**

„Dar când a venit Extrasul, a lovit, a omis totul. Atunci, eu sunt un deținător al Extrasului. Amin! Și cât este de sigur Duhul care L-a înviat pe Hristos din morți, eu am un Extras al Titlului de Proprietate care certifică faptul că fac parte din Trup, cu Extrasul Duhului Sfânt care face Trupul Cuvântului să trăiască în zilele din urmă exact așa cum a făcut-o în El și cum a făgăduit El. Extrasul! Toate păcatele mele și toate păcatele voastre sunt scoase afară prin Sângele lui Isus Hristos, iar Duhul Sfânt a venit ca Extras al Titlului de Proprietate pe care Dumnezeu mi l-a dat prin har, prin cunoștința mai dinainte.

Atunci, de ce vă speriați? Nu-i de mirare că El a spus: „Nu vă temeți! Eu sunt Cel care am fost mort și sunt viu din nou; și sunt viu în veci de veci; Eu am cheile morții și ale iadului”. Nu vă îngrijorați cu privire la nimic, pentru că nici măcar moartea nu vă va face rău.”

De ce ne temem? Prin vărsarea Sângelui Său, El a cumpărat răscumpărarea, tot ceea ce a pierdut Adam. Tot ceea ce a pierdut omenirea prin cădere, a fost cumpărat înapoi, iar acum, El a pretins Cartea Titlului de Proprietate, și a făcut mai mult decât atât: prin mesagerul celei de-a șaptea epoci, a trimis-o Miresei Sale, jos. Amintiți-vă unde a mers Cartea Titlului de Proprietate. A fost trimisă jos, în mâinile mesagerului celei de-a șaptea epoci, care a dat-o Miresei. Când Ioan a mers și a luat Cartea, a mâncat-o. Aceasta înseamnă că acum Cartea Titlului de Proprietate este în Mireasă. Toată moștenirea pierdută a fost restituită, la tot ceea ce s-a renunțat s-a întors înapoi, fiecare prevedere; Sângele care ne-a cumpărat înapoi, care a achitat prețul răscumpărării și a ridicat păcatele noastre este Același care are grijă de efectul păcatului, boala fiind un efect al păcatului. Tot ce este într-o stare căzută este un efect al păcatului, iar când El a plătit prețul păcatului, a plătit prețul pentru toate efectele păcatului. Astfel, noi avem o cale prin care putem birui toate efectele păcatului, chiar și moartea. Și atunci, de ce ne temem?

Să mergem la 1 Ioan 4.17:

„Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta, astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății.”

Aceasta este o zi a judecății. Noi suntem în timpul judecății, dar „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta...” Atunci de ce ne temem? „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.

În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.”

Este descoperirea faptului că ne-a rânduit mai dinainte. Este o înțelegere că noi facem parte din El, că am fost cu El și în El la început, și că Îi aparținem Lui; am ieșit din El și Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi. Este o descoperire că am fost rânduiți mai dinainte, iar dacă El ne-a rânduit și ne-a pus aici, toate lucrurile sunt sub controlul Său.

Mai departe, în mesajul **Super-semnul** din 1963, fratele Branham a spus:

„Dumnezeu a cunoscut sfârșitul de la început, și a putut planifica totul, astfel încât să lucreze spre slava Sa. Aceasta ne dă curaj să știm că indiferent ce vine sau pleacă, Dumnezeu face totul, ceasul ticăiește exact la timp.”

Oare chiar tăcăiește? Când vedem că ceasul ticăiește un atac, noi spunem: „Nu am mai văzut aceasta înainte”, dar este exact la timp, este desăvârșit.

„Uneori, noi suntem obosiți, supărați, ne pripim și ne gândim: „Oh, trebuie să facem cutare sau cutare.”

Dar țineți minte, ceasul lui Dumnezeu va merge exact la timp. Toate aceste lucruri trebuie să fie așa. Totul trebuie să fie înfăptuit potrivit mării Sale cunoștințe, a cunoștinței Sale mai dinainte, pentru că prin cunoștința Sa mai dinainte, El a putut rândui totul; nu prin dorința Sa, ci prin cunoștința Sa mai dinainte. Dumnezeu nu a rânduit mai dinainte prin voința Sa. El vrea ca nimeni să nu piară, dar prin

cunoștința Sa mai dinainte, El a știut cine o va primi și cine nu o va primi. Astfel, El poate face ca totul să funcționeze în conformitate cu marele Său ceas al timpului care ticăiește, pentru că El a putut spune sfârșitul de la început. Astfel, El a știut că noi vom trăi în ziua de azi."

Să aducem totul acasă, chiar aici și chiar acum: În această zi de duminică dimineață, 2020, El a știut că noi vom trăi astăzi. El a știut că aceasta va fi ziua noastră; a avut planuri pentru ziua de azi. El are planuri pentru fiecare zi și niciodată nu a eșuat în nimic din planul Său. El este întotdeauna la timp."

Cine ne-a pus aici? Noi ne-am născut cu o amnezie spirituală și fără să alegem dacă vrem să venim în viața aceasta. Deci, nu noi am ales să fim puși aici, în acest timp, ci El ne-a pus aici. Prin faptul că ne-a rânduit mai dinainte, El ne-a pus aici în acest timp, și nu este ca și cum Dumnezeu nu a cunoscut provocările cu care ne vom confrunta în acest timp. Noi nu am înțeles provocarea cu care ne-am confruntat săptămâna trecută, dar dacă a trecut pe lângă înțelegerea noastră, nu înseamnă că a trecut și pe lângă a Sa, pentru că El ne-a ales să fim aici, acum. Iar dacă ne-a ales să fim aici, acum, El a pus în interiorul nostru exact ceea ce avem nevoie pentru a ieși biruitori în acest loc, acum, azi, în condițiile actuale sau în toate condițiile, în cele mai îngrozitoare condiții; El ne-a poziționat aici, acum. Și dacă a făcut aceasta, atunci El are încredere în atributul pe care l-a pus în voi, și știe că va birui. El știe aceasta.

Așadar, nu există teamă de aceste lucruri. Să spunem: „El a văzut mai dinainte orice lucru cu care mă voi confrunta. El a văzut mai dinainte prin tot ce va trebui să trec și a pus în mine tot ceea ce am nevoie. El a trimis Cuvântul Său la vremea potrivită, și L-a adus la Viață prin mine.”

Când Dumnezeu a creat pământul, când a făcut pământul la început, a așezat și ingredientele pentru trupul vostru. Așadar, vederea Sa mai dinainte este nemăsurabilă. Fratele Branham a spus că Dumnezeu nu conduce lucrurile la întâmplare, așa cum facem noi, ci o face ca un Constructor: El a așezat un anumit număr de tuburi de patru, un anumit număr de acestea sau de acelea, pentru că a

știut de ce fel de material va avea nevoie pentru a zidi casa, și a așezat totul înainte de a fi timpul. Dumnezeu a făcut aceasta când a creat această lume, pentru a lua trupul vostru de acolo. El v-a văzut mai dinainte stând aici acum și a pus ingredientele necesare în pământ atunci când acesta a fost creat, cu miliarde de ani în urmă, trupul vostru zăcând aici încă de atunci. El l-a rânduit mai dinainte să vină la manifestare în acest ceas pentru a întâlni nevoia acestui ceas, și a spus că va fi o super-rasă pentru că urma să fie super-rău, super-probleme, super-perturbații, super-vești proaste. Așadar, trebuia să fie o super-rasă rânduită mai dinainte pentru ceasul acesta, care să se confrunte cu aceste lucruri.

Prieteni, amintiți-vă că indiferent ce va spune buletinul de știri, voi ați fost rânduiți mai dinainte pentru ceasul acesta, iar dacă nu ați fost, vă veți manifesta într-un alt ceas; dar voi sunteți Sămânța lui Dumnezeu, copiii lui Dumnezeu, parte din Dumnezeu. Țineți minte că noi nu vorbim numai de acest trup. Acest trup poate fi tulburat, poate deveni agitat, dar este partea din Dumnezeu de dinăuntru. Când Dumnezeu S-a împărțit în afară, El a pus anumite caracteristici din Sine pentru a întâlni nevoia fiecărei zile, dar a existat o porțiune pe care a trebuit s-o rețină pentru zilele din urmă pentru că este o parte din natura Sa, din Sine Însuși, pe care dorește s-o arate într-un anumit fel, într-un anumit timp, aceasta fiind partea care se află în mine și în voi.

Dumnezeu nu va fi învins de nimic, indiferent ce va veni. Nimic nu Îl va învinge pe Dumnezeu. Acestea fiind spuse, buletinul de știri devine entuziasmant. Nu mai este înfricoșător, ci entuziasmant, pentru că veștile nu vor răspunde decât Vieții dinăuntru. Dumnezeu vrea să Se dovedească, dorința Lui este să Se dovedească. El a zidit și a maturizat, a zidit și a maturizat această sămânță pentru că vrea s-o dovedească. Dumnezeu nu Se teme de test. Voi vă temeți? Dumnezeu nu Se teme de test, deci nu lăsați pe nimeni să vă facă să vă temeți, pentru că Dumnezeu nu Se teme. El nu S-a temut să trimită trei copii evrei în cuptorul cu foc, nu S-a temut de test. Astfel, în cele din urmă, ei au ajuns în punctul în care au spus: „Dumnezeul nostru este mai mult decât în stare.” Ei nu știau ce urma să se întâmple, nu puteau prezice sau presupune aceasta, dar au știu un singur lucru și anume că „Dumnezeul nostru este mai mult decât în stare să ne scape din aceasta. Și chiar dacă nu o va face, vom muri stând pe Cuvântul Său, Îl vom crede până la sfârșit, iar dacă murim, vom muri ca și credincioși. Nu vom muri plini de teamă, ca niște

lași care se pleacă, încercând să facem compromis cu politica pentru a ni se prelungi viața firească.”

Nu, ei au fost dispuși să dea totul pentru Cuvântul lui Dumnezeu, iar dacă aveau să moară, pur și simplu au acceptat aceasta. Prieteni, întotdeauna a fost un test al Cuvântului, iar dacă Dumnezeu a fost dispus să-i supună pe copiii Săi la acel test, înseamnă că El nu S-a temut; nu S-a temut să-l supună pe Iov la test pentru că știa ce era în Iov. Dumnezeu a cunoscut mai dinainte rezultatul. El nu avea de gând să piardă un fiu al Său, dar au existat niște lucruri pe care a vrut să-l învețe pe Iov și să le dovedească Satanei, și le-a îndeplinit pe ambele în același timp. Există niște lucruri pe care vrea să ne învețe și pe noi și să le dovedească Satanei, și le va face pe ambele în același timp.

Să mergem acum la Psalmul 27. Eu încă încerc să așez o temelie, pentru că îmi place temelia. Oh, nu mă pot abține să nu fiu bucuros! Indiferent de ce se întâmplă, nu mă pot abține să nu fiu bucuros. Psalmul 27.1-5:

„Domnul este lumina și mântuirea mea. De cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele. De cine să-mi fie frică?

Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei – prigonitorii și vrăjmașii mei – se clatină și cad.

Chiar o oștire de ar tăbări împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aș fi.

Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.

Căci El mă va ocroti în coliba Lui în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă.”

Aceasta este camera dinăuntru, prieteni, este înapoi în dormitor. În camera dinăuntru, în Sfânta Sfințelor, în coliba Lui, în camera ascunsă a Cortului Său.

„Căci El mă va ocroti în coliba Lui în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă.”

Care este acea Stâncă? Descoperirea lui Dumnezeu, descoperirea Cuvântului Său. *„Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei.”* De ce? Din pricina descoperirii. El ne va pune pe o Stâncă și ni se va înălța capul. De ce? Din pricina descoperirii. Ce este aceasta? *„Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei.”* Toți ceilalți înnebunesc și își pierd mințile, dar nu și Mireasa, pentru că Ea a fost ridicată în descoperire. Ea înțelege cine este Ea, Cine este Dumnezeu, care este relația dintre ei doi și ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre ceasul în care trăim. Capul Ei se înălță peste vrăjmașii ei.

„Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei, care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiței, voi cânta și voi lăuda pe Domnul.”

Când? În timp de necaz. Cei răi se adunau, vrăjmașii lui se adunau și voiau să-i mănânce trupul, armatele s-au adunat în jurul lui, dar ce urma să facă el? Pentru că fusese pus pe o Stâncă, pentru că era în camera dinăuntru, pe Stânca descoperirii, deoarece capul lui fusese înălțat prin descoperire, a cântat cu bucurie. Era bucuros, nu doborât; nu era agitat, ci era fericit și plin de bucurie.

Când m-am gândit la aceasta, am cugetat asupra unei biografii a lui John Wesley pe care am citit-o cândva. John Wesley a fost un predicator anglican care a hotărât să ducă Evanghelia indienilor nativi americani. Astfel, s-a îmbarcat pe o corabie și a mers în Georgia să predice Evanghelia la indieni. Dar pe mare s-a dezlănțuit o

furtună teribilă. El a scris aceasta în jurnalul său pe care îl puteți citi și voi. Corabia a fost lovită de o furtună, și aruncată înapoi și înapoi și cred că s-a rupt ceva. A fost o furtună teribilă, iar el a spus că pe acea corabie a fost un grup de creștini numiți „moravieni”. Dacă veți citi despre ei, veți vedea că au fost creștini adevărați. Ei erau adevărații creștini ai zilei, iar dacă veți urmări linia lor, veți vedea că s-au opus bisericii catolice din zilele lor.

John Wesley menționează că în timpul furtunii, ei au început să îi cânte cu bucurie Domnului, în timp ce toți ceilalți erau îngroziți. El a spus că un val mare s-a înălțat peste corabie și a trecut peste ea; a trecut peste margini și peste punte și a ajuns până jos. În jurnal, el i-a numit pe moravieni „germanii” și a spus că englezii țipau, iar moravienii cântau cu bucurie. Când valul a dat peste ei, au continuat să îi cânte laude Domnului. John Wesley l-a întrebat pe unul din predicatorii moravieni: „Tu nu te temi?”, iar el i-a răspuns: „Mulțumesc lui Dumnezeu, nu.” El a spus: „Dar soția și copiii tăi?” „Nici ei nu se tem.” Aceasta a fost ceea ce i-a întors inima lui John Wesley, el nefiind convertit încă în acel moment. Era un predicator anglican care nu fusese convertit încă, și a realizat că el era îngrozit și că nu avea ceea ce avea ei. În fața problemelor, a morții, ei aveau Ceva ce lui îi lipsea. A ajuns în Georgia și ceea ce a încercat să facă a fost un dezastru. Practic, cei de acolo l-au dat afară. S-a întors înapoi, și a scris în jurnalul său: „Am mers în America să-i salvez pe indieni, dar cine avea să-l salveze pe John Wesley?” El a înțeles că nu fusese convertit niciodată, dar care a fost lucrul care i-a întors inima?

Când a văzut că în fața necazului, a pieirii, a unei posibile morți, nu exista frică. Nu exista frică în moarte, ci o cântare cu bucurie Domnului, Căruia îi erau aduse laude, cântări de bucurie și recunoștință. De ce? Pentru că ei aveau înăuntru Ceva real care spunea: „Dacă aceasta este ultima mea suflare, lăsați-mă să plec de aici lăudându-L pe El. Dacă acesta este ultimul lucru pe care îl vom face pe această planetă, lăsați-mă să ridic o cântare de bucurie Domnului!” Și eu vreau atât de mult ca aceasta să fie și mărturia mea: dacă este ultima mea suflare pe pământ, ultima mea acțiune, lăsați-mă să nu mă ghemuiesc ca o minge într-un colț sub pat, ci să cânt laude: „O, Dumnezeule, îngăduie să-Ți cânt! Îți mulțumesc, Te iubesc în tot ceea ce ai făcut și faci.” De ce? Pentru că se va ajunge la timpul confruntării. Totul se mișcă la extreme. Pământul de mijloc dispare pretutindeni, iar noi ajungem la extreme, de la clipa în care putem să ne strecurăm prin societate

aproape neobservați, însă aceste zile ajung la sfârșit. Când ei ne vor vedea zâmbind în magazine, în timp ce toți ceilalți sunt înnebuniți să pună în mașina lor cât mai multe lucruri, tu mergi la hârtia igienică și vezi că nu mai este decât un pachet, apoi vezi o doamnă care vine drept spre tine, iar tu poți să te dai un pas în spate și să-i spui: „Te rog”.

Noi vedem cum frica îi cuprinde pe oameni, dar trebuie să existe un popor care începe să se ridice și să lumineze pentru că Lumina Lui a venit. Nu temători, nu oameni care iau produse haotic, ci oameni care cred că Tatăl nostru Se va îngriji de noi. Vedem cum în Lima, Ohio, oamenii au golit rafturile. Au mers la toate supermarketurile și au golit rafturile. Dar nici măcar unul dintre ei nu este bolnav și nici nu cunosc pe careva care să fie bolnav. Nici măcar unul dintre ei, dar sunt speriați, îngroziți, terifiați în întregime. Eu spun: „Doamne, ajută-mă să nu ajung niciodată în starea aceea.” Știți ce vreau să fac? Să-L iau pe Dumnezeu pe Cuvântul Său. Cred că Dumnezeu ne dă oportunități în a-L lua pe Cuvânt și că acestea se vor înmulți.

Acum vom merge la Matei 14.22-27:

„Îndată după aceea, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de partea cealaltă până va da drumul noroadelor.

După ce a dat drumul noroadelor, S-a suit pe munte să Se roage singur la o parte. Se înnoptase, și El era singur acolo.

În timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotriva.

Când se îngâna ziua cu noaptea, Isus a venit la ei, umblând pe mare.

Când L-au văzut ucenicii umblând pe mare, s-au înspăimântat și au zis: „Este o nălucă!” Și, de frică, au țipat.

Isus le-a zis îndată: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!”

Am văzut de atât de multe ori aceste circumstanțe ridicându-se în situații multiple, în furtuni, dar în toate este numai Dumnezeu care încearcă să vină la noi și să ne descopere ceva. El poate spune același lucru și astăzi: „Sunt Eu, nu vă temeți!”

„Dar acest virus, această urgie?”

„Sunt Eu, nu vă temeți! Nu puteți vedea Mâna Mea? Nu Mă puteți vedea lucrând aici și ducând mai departe Împărăția Mea? Sunt Eu, nu vă temeți!”

Să ne întoarcem la Psalmul 27: *„Voi cânta și Îl voi lăuda pe Domnul.”* Când? În mijlocul necazului. În necaz, când vrăjmașii se vor aduna, eu Îl voi lăuda pe Domnul. În mijlocul furtunii, ei strigau și se temeau că vor muri, dar El le-a spus: *„Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!”* Eu vreau să vă spun același lucru astăzi: *„Îndrăzniți, este El!”* Este El, este Cuvântul Său. Nu începeți să spuneți: „Oh, Diavolul cutare și cutare”, pentru că pretutindeni este amprenta lui Dumnezeu. Ce face Dumnezeu? Dumnezeu ia haosul din inima noastră și prin Cuvântul strălucitor al orei, prefăce haosul din viața noastră într-o grădină a Edenului. Acum, El a luat Edenul Satanei și l-a prefăcut în haos, l-a mișcat în direcția opusă Miresei. Mireasa merge în sus, iar Edenul Satanei se prăbușește; Mireasa ajunge la pace, iar Edenul Satanei ajunge în haos. Este reflecția exactă a opusului a ceea ce se petrece.

„Doamne”, I-a răspuns Petru, „dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape!”

„Vino!”, i-a zis Isus. Petru a coborât din corabie și a început să umble pe ape ca să

meargă la Isus.”

Funcționează! Cuvântul funcționează. Petru a spus: *„Dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape!”* Cuvântul a funcționat și Petru a umblat pe apă, dar nu prin proprietăți fizice, ci el stătea pe Cuvânt. Cuvântul îl ținea pentru că Isus i-a spus: *„Vino!”*, și Cuvântul funcționa. Slăvit să fie Dumnezeu! Și în timp ce Cuvântul funcționa, el a umblat pe ape pentru a ajunge la Isus.

„Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut și, fiindcă începea să se afunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!”

Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”

Cuvântul funcționa și funcționa în mod desăvârșit, dar el și-a luat privirea de la Cuvântul care funcționa și s-a uitat la starea din jur. Dar când s-a uitat la condițiile din jur, a început să se scufunde, și Isus ne-a spus de ce s-a scufundat. El i-a spus: *„De ce te-ai îndoit?”* Cuvântul lucrează prin credință, dar îndoiala îl nimicește. Când a început să se îndoiască, a început să se scufunde. Eu spun: *„Doamne, ajută-ne!”* Noi am văzut Cuvântul funcționând. Câți dintre voi L-ați văzut? Voi ați văzut în viața voastră cum v-a ridicat Cuvânt, cum v-a vindecat trupul și v-a izbăvit din necaz; L-ați văzut funcționând de nenumărate ori. De aceea, nu priviți la valurile mari și la vântul care bate din direcția opusă, nu vă uitați la nimic altceva, fiindcă ceea ce v-a ajutat să treceți prin situațiile anterioare, vă va ajuta să treceți și prin cele care urmează. Nu priviți în jur, ci rămâneți concentrați pe acest Cuvânt. Credeți adevărata veste!

Buletinul de știri nu va ajuta credința. De fiecare dată când se întâmplă ceva, devenim niște dependenți de știri. Și eu mă pun aici. Ce se întâmplă? Lucrurile nu se schimbă de la o săptămână la alta, ci de la oră la oră, și noi ne uităm la lucruri inutile. Eu nu spun să nu vă uitați la știri, nu aceasta este ceea ce vreau să spun, ci vreau să spun că dacă veți rămâne acolo și nu vă veți hrăni cu Cuvântul, dacă nu

rămâneți în părtășie cu frații, dacă nu rămâneți în rugăciune, hrănindu-vă cu Cuvântul lui Dumnezeu, ascultând Mesajul, citind Biblia, în părtășie, luând Cina, veți fi copleșiți de ceea ce se petrece. Este în regulă să verificăm știrile, trăim într-un ceas în care am face bine să le verificăm, dar dacă accesul la Internet ar dispărea, și mâine când v-ați trezi soarele ar străluci și păsările ar cânta, neavând nicio sursă de știri care să vă spună că lucrurile stau rău, nu ați avea cum să credeți că lucrurile stau rău. Mie îmi place să fiu ca acea veveriță care a găsit niște porumb în acel vas.

Dacă una dintre veverițe ar spune: „Și dacă se termină?”, cealaltă ar răspunde probabil: „Pfiu, oamenii aceia vor continua să-l umple!” Dar dacă vasul se golește, ele se vor întoarce în pădure și Dumnezeu se va îngriji de ele. Veverițele nu sunt îngrijorate, noi de ce suntem? Pasărea încă poate cânta dimineața, noi de ce nu o putem face? Noi ar trebui să avem o descoperire mai înaltă decât pasărea pentru că pasărea nu are suflet. Ar trebui să avem o credință mai mare, ar trebui să ne trezim cântând, cu o cântare în inima noastră, ar trebui să fim bucuroși pentru că toate lucrurile după care am tânjit vin la împlinire, tot ceea ce au dorit vreodată inimile noastre. Noi pășim spre ciclul acela, începem să vedem lucruri pe care nu le-am văzut niciodată înainte, acest ciclu sau altul, sau altele care vor mai veni, nu știu, dar văzând cum se schimbă lucrurile în câteva săptămâni este cel mai înviorător lucru pe care l-am experimentat în viața mea pentru că noi am citit Cuvântul, am ascultat Mesajul și l-am predicat, dar acum îl vedem.

De aceea, când mergem la magazin și nu găsim pâine, să spunem: „Este în ordine!” De ce? Pentru că dacă nu mai este pâine, eu cunosc pe Cineva care poate frânge pâinea și poate face mai multă pâine. Nu trebuie să ne temem de nimic! Chiar dacă nu mai există pâine, eu cunosc pe Cineva care poate spune: „Vorbește, iar veverițele vor veni la viață din nimic!” Nu există nimic de care să ne temem! Dacă mergem la magazin și vedem că nu mai au cutare, cutare sau cutare, este în ordine. De unde le vei lua? Nu știu, și nici nu am nevoie să știu pentru că Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „... n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea”.

De ce nu mă pot aștepta să pășesc în scenă? Țineți minte, cele mai grele timpuri,

au adus cele mai mari minuni! Noi dorim să vedem mâna lui Dumnezeu mișcându-Se în mod miraculos, dorim să vedem Marea Roșie despărțită. Dacă ați fi fost acolo când a fost despărțită Marea Roșie, v-ați fi regăsit într-o furtună tumultuoasă, iar emoțiile voastre ar fi trecut rapid de la o stare la alta. Ei au trecut de la eliberarea din Egipt, din robie, și au ajuns în călătoria Exodului, când au cântat din tamburine, au adus laude, au înaintat într-o companie măreață conduși de Stâlpul de Foc și totul a fost perfect. Ei trecuseră de încercarea din Egipt, au fost salvați în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, iar Stâlpul de Foc i-a condus exact într-o capcană a morții. Nu exista nicio cale de scăpare, de ieșire de acolo, dar ei nu au avut nici cea mai mică idee că Scriptura spune, că Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu spune: „Drumul este prin apă, calea este prin mare!” Ei nu știau că Dumnezeu croise deja o cale prin Marea Roșie.

Doar pentru că noi nu o putem vedea, nu înseamnă că nu este acolo. „Nu văd cum s-ar putea soluționa aceasta.” Aceasta nu înseamnă nimic. „Nu văd cum voi ieși din aceasta.” Aceasta nu înseamnă nimic. Doar pentru că noi nu o putem vedea, nu înseamnă că soluția nu este acolo. Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu spune: „*Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari, și nu Ți s-au mai cunoscut urmele*”. El avea o cale croită prin Marea Roșie, dar nimeni nu a știut-o decât El. Însă la momentul potrivit, când totul devenise imposibil, ei au început să strige, iar Moise nu a știut ce să spună. Dar el a spus pur și simplu: „Ascultați, veți vedea Mâna Domnului la lucru, dar armata lui Faraon nu o veți mai vedea niciodată!”

Fratele Branham a spus că Moise nu a avut nicio idee cu privire la ceea ce urma să se întâmple, dar știa un singur lucru și anume, că Dumnezeu spusese: „la acest poporul și adu-l la acest munte!” El trebuia să ajungă cumva la acel munte, iar Mireasa trebuie să treacă cumva de toate aceste obstacole, trebuie să treacă de toate lucrurile cu care trebuie să se confrunte. Cum? Eu nu știu cum, dar numai pentru că eu nu pot vedea acea cale... Poate ei ne vor îngheța contul bancar. S-ar putea ca banii să se prăbușească și să ajungă fără nicio valoare. S-a întâmplat recent în alte țări. „Nu văd cum voi putea face aceasta.” Slăvit să fie Domnul, aceasta înseamnă că ești pus în poziție pentru un miracol. Nu trebuie să ne mai frecăm mâinile și să ne îngrijorăm întrebându-ne: „Cum se va înfăptui aceasta?” Mireasa trebuie să ajungă în locul în care credința Ei în Cuvântul lui Dumnezeu să

fie deplină. Când vom ajunge într-un punct în care este imposibil, vom începe să credem imposibilul. Și dintr-o dată, de la teamă: „Eu nu pot vedea cum... ajungem la anticipare: „Este bine. Acum aștept că nerăbdare să văd ce va face El.” Înțelegem că noi nu am ieșit niciodată afară singuri? „*Eu voi fi cu tine și în tine până la sfârșitul lumii.*” Sunteți voi și El împreună. Voi nu sunteți singuri în toate acestea. Cum ne va izbăvi El acum? Nu știu, dar căile Lui sunt nemăsurate. Cea mai mare minune văzută de această lume, este despărțirea Mării Roșii. Și a avut loc într-unul din cele mai mari timpuri de necaz.

Noi ar trebui să fim bucuroși pentru că indiferent ce se va întâmpla în continuare, Dumnezeu deține controlul. Orice s-a întâmplat ieri, El a deținut controlul, orice se va întâmpla acum sau mâine, El deține controlul. Eu i-am dat Lui viața mea și nu o voi lua înapoi ca s-o conduc de unul singur. Eu nu știu unde este calea aceea în mare, dar El știe. Înțelegem? Eu nu știu unde să arunc undița ca să scot peștele cu moneda în gură, dar El știe. El știe că acolo există un pește cu o monedă în gură, și a știut exact când să-i spună lui Petru: „Petre, este timpul să plătim taxele, dar nu avem bani”. Isus nu a mers la internet și nici nu a spus: „Am nevoie de un al doilea job”, pentru că El avea un Tată ceresc și Se afla acolo cu o însărcinare. Noi am fost însărcinați să fim aici astăzi. Dacă există nevoi la care nu putem răspunde, Dumnezeu Se va îngriji de ele. Poate El o va face prin faptul că ne va da o slujbă, ceea ce este minunat. Dar nu avem nevoie să începem să ne facem provizii. Dumnezeu se va îngriji pentru că El a făgăduit aceasta. Povestea peștelui cu moneda în gură este atât de minunată pentru că el a venit într-un timp de nevoie. Și a venit la cineva care credea că Dumnezeu Se va îngriji. Astfel, i-a spus lui Petru: „Du-te, aruncă undița și scoate peștele, și în gura lui vei găsi o monedă.” Slăvit să fie Dumnezeu!

Eu aștept cu nerăbdare să aud mărturiile care vor veni în curând! Aștept cu nerăbdare să aud ce va face Dumnezeu pentru mine, pentru voi și pentru noi toți în împrejurările noastre individuale. Așteptăm cu nerăbdare să vedem ce va face Dumnezeu. Noi am dorit să vedem ceea ce ni s-a spus, am așteptat să vedem manifestări mai mari, am dorit să le vedem, dar nu le putem produce singuri. Nu putem face lucrurile să se petreacă, nu le putem fabrica, dar când este timpul lui Dumnezeu, când El vrea să se arate măreția Sa, aranjează totul atât de perfect încât slava va fi numai a Lui. El aranjează lucrurile într-o asemenea ordine încât

niciun om nu poate avea slavă din ele și nici nu poate avea parte în ele, nimeni nu va putea arăta înspre el însuși.

Dumnezeu aduce lucrurile într-o stare atât de imposibilă, de grea și dincolo de abilitățile oricărui om, încât atunci când se ajunge acolo, toți să spună: „Acesta este Dumnezeu!” Aceasta este chiar ceea ce dorim, ceea ce căutăm, după aceasta am tânjit, dar trebuie să fim dispuși să trecem prin presă pentru a ajunge la miracol. Înainte ca Petru să poată fi martor că un înger i-a deschis ușa temniței, a trebuit să ajungă în temniță. Înainte ca ei să poată fi martori la înmulțirea pâinilor, au trebuit să ajungă în situația în care nu era nicio cale pentru a hrăni acea mulțime; ei erau în pustie, oamenii leșinau înainte de a ajunge acolo, deci se aflau într-o situație imposibilă. Dacă îi trimiteau acasă, mureau. Nu aveau bani să cumpere mâncare, erau în pustie, iar când au ajuns în nevoie, El S-a îngrijit de nevoia lor. Nu vă temeți să ajungeți în nevoie! Dar să nu vă puneți voi în nevoie, adică să goliți cardurile, apoi să spuneți: „Dumnezeu se va îngriji de mine.” Noi trebuie să ne comportăm creștinește toată viața. Să nu vă temeți!

Să mergem la Marcu 4.35: *„În aceeași zi, seara, Isus le-a zis: „Să trecem în partea cealaltă.”*

Este o frază cheie! Să o ținem minte. Este o frază cheie! *„Să trecem în partea cealaltă.”* (în limba engleză: *„Să trecem dincolo!”*) Știm ce este aceasta? Este Cuvântul Domnului. El tocmai le spusese aici Cuvântul Domnului *„Să trecem în partea cealaltă.”* În ordine.

„După ce au dat drumul norodului, ucenicii L-au luat în corabia în care Se afla așa cum era. Împreună cu El mai erau și alte corăbii.

S-a stârnit o mare furtună de vânt, care arunca valurile în corabie, așa că mai că se umplea corabia.

Și El dormea la cârmă, pe căpătâi.” Nu cred că El era îngrijorat.

„Ucenicii L-au deșteptat și I-au zis: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?”

Ce acuzație! Puteți vedea ce face frica? Frica ne determină să dăm vina pe Dumnezeu, în loc să ne întoarcem spre Dumnezeu cu credință și să spunem: „Doamne, Mă încred în Tine chiar dacă este această furtună!” Frica se va întoarce și va spune: „Doamne, de ce ai îngăduit să se întâmple aceasta?” Ce afirmație teribilă! Ce lucru oribil spus la adresa Dumnezeului creației! Cum îndrăznim noi, ca ființe umane, să ne întoarcem spre Dumnezeul cel Atotputernic, drept și desăvârșit și să spunem: „Doamne, cum ai putut lăsa să se întâmple aceasta?”

Dumnezeule! El face totul desăvârșit, la El nu este greșală, iar ei nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată spre Isus și să spună: „Nu-Ți pasă că pierim?” Ce lucru oribil au putut să Ți spună Domnului slavei, Celui care Se îngrijea de ei, care i-a ajutat și i-a învățat. Dar vedeți cât de mortală este frica? Ea ne determină să-l aducem acuzații lui Dumnezeu, în loc să acționăm prin credință și să spunem: „Doamne, eu știu ce spune Cuvântul Tău, mă încred în Tine și în orice situație aș fi, îmi voi păstra credința în Tine pentru că Tu ești Dumnezeu cel Atotputernic și în trecut ai făcut lucruri mai mari decât acestea.” Ne va determina să Țl acuzăm pe Dumnezeu. În loc să acționăm prin credință și să spunem: „Doamne, eu știu ce spune Cuvântul Tău, mă încred în Tine și în orice situație îmi voi păstra credința în Tine pentru că Tu ești Dumnezeu cel Atotputernic. În trecut, Tu ai făcut lucruri mai mari decât acestea, iar eu stau pe cuvintele Tale pentru că Tu ești mare, Atotputernic și măreț. Tu nu ești nedrept, nici nepăsător.” Puteți vedea diferența? Trebuie să creștem și să încetăm să mai fim copii, trebuie să începem să acționăm ca o Mireasă. Mireasa a ajuns la maturitate deplină, deci trebuie să încetăm să acționăm ca și copiii, aducând acuzații împotriva lui Dumnezeu.

Dumnezeu este desăvârșit în toate căile Sale, și totul trebuie să fie așa. Ceasul ticăiește exact la timp. Când dăm de necaz, să strigăm spre Majestatea Sa. Să recunoaștem slava Sa și să repetăm toate lucrurile pe care le-a făcut El pentru noi în trecut. Să vorbim despre minunile Sale, să-l vorbim despre minunile făcute de El

În trecut și tot ceea ce înseamnă El pentru noi; cât este de desăvârșit și de minunat tot ceea ce a făcut El de-a lungul epocilor și în Biblie; și vă spun că așa vom ajunge undeva. Vom ajunge mult mai departe decât dacă am striga: „Doamne, de ce ai făcut cutare și cutare?” Noi trebuie să ne pocăim pentru o astfel de rugăciune.

„Ucenicii L-au deșteptat și I-au zis: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?”

El S-a sculat, a certat vântul și a zis mării: „Taci! Fără gură!” Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare.

Apoi le-a zis: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?”

El le-a adresat această întrebare pentru că ei Îl văzuseră făcând minuni. Ei văzuseră Cuvântul vorbit de El venind la împlinire. L-au văzut vindecând bolnavii și făcând toate aceste lucruri, iar aici au ajuns într-o mare criză în viața lor, și s-au întors la amnezie uitând tot ceea ce L-au văzut făcând. Astfel, au început să spună: „Cum se face că nici nu Îți pasă de noi?” Dumnezeu! El ne-a dat deja Cuvântul Său și ne-a spus „*Să trecem în partea cealaltă!*” Nimic nu putea să împiedice acea barcă să ajungă în partea cealaltă pentru că Domnul a spus: „*Să trecem*”, iar eu măș include și pe mine acolo. Când El a spus: „*Să trecem în partea cealaltă*”, dacă aș fi fost pe acea corabie, aș fi spus: „El mi-a făgăduit că vom trece dincolo” pentru că și eu fac parte din acel „*Să trecem*”.

Trebuie să vină o maturizare spirituală în care să luăm Cuvântul Lui ca atare. Dacă El a spus: „*Să trecem*”, eu sunt la fel de sigur că voi trece, pe cât este de sigur El, fiindcă știu că dacă El va ajunge acolo, voi ajunge și eu acolo, și aș putea chiar să mă așez lângă El. Eu știu că singur nu pot face nimic, eforturile mele sunt zadarnice, barca continuă să ia apă, nu pot s-o fac să meargă mai repede și nu pot lupta împotriva vântului, dar pot să mă odihnesc împreună cu El pentru că El a spus: „*Să trecem în partea cealaltă!*” **Și pentru că fac parte din „Să trecem dincolo!” știu că voi ajunge pe partea cealaltă.** Nu este responsabilitatea

mea să scot apa din corabie. Eu am făcut tot ceea ce am putut să fac, și nu pot face mai mult.

Vedeți, Dumnezeu ne duce în situații în care noi am făcut tot ce am putut și nu putem face mult. Acela este momentul în care Își face El apariția în scenă. Dar trebuie să ne apropiem de El în credință. Data viitoare când avem o nevoie, o nevoie mare, când ne confruntăm cu ceva greu, de ce nu mergem la El să Îi spunem: „Doamne, L-ai vindecat pe lepros, ai deschis ochii orbilor, m-ai vindecat când am fost bolnav, m-ai hrănit și m-ai îmbrăcat în toți acești ani, mi-ai dat o casă, o familie, ai vegheat asupra mea încât nu mi-a lipsit nimic, fiindcă Te-ai îngrijit de mine”? De ce uităm frângerea pâinii, vindecarea, de ce uităm tot ceea ce a făcut El vreodată? Trebuie să creștem, să ne maturizăm, pentru că acesta este un timp diferit, o altă vreme, iar El ne-a rânduit să fim aici. Lucrurile copilărești nu vor mai funcționa, s-a terminat cu ele, este timpul să fim maturi.

În mesajul „Trezindu-L pe Isus”, Fratele Branham a spus:

„Vi-l puteți imagina pe Iov bucurându-se când era plin de bube și în plinătatea acelor lucruri care se petreceau, când și-a pierdut toate bogățiile, copiii, totul? Nu a fost foarte ușor, dar Dumnezeu îi dovedea Satanei că El avea pe cineva în care putea avea încredere. Poate El încearcă să facă același lucru și în cazul tău și în cazul celorlalți dintre voi. „O, el Te va uita...” Oh, nu! Ei nu l-au putut determina pe Iov să facă aceasta. Nu, domnule. Vedeți? El nu încearcă decât să-i dovedească.

Amintiți-vă că în câteva clipe, El le-a spus: „Puțin credincioșilor!” Nu ați putut înțelege frângerea pâinii și hrănirea celor cincisute mii? Nu știți că Eu sunt IeHoVaH care i-a hrănit timp de patruzeci de ani în pustie, din cuptoarele din ceruri, când am turnat mana în fiecare seară? De ce vă temeți? Nu știți că Eu am despărțit Marea Roșie într-o zi? Nu știți că Eu am deschis pământul și l-am înghițit pe necredincios? Într-o zi am măsurat pământul și l-am pus în spațiu!”? El este în corabie. Aceasta nu este ceva mitic. Este Adevărul. Da.”

Același Duh Sfânt care a clocit asupra pământului, a luat Cuvântul lui Dumnezeu când a fost vorbit și L-a adus la împlinire. Fratele Branham a spus că a adus la existență munți și copaci. Ce a fost aceasta? Clocirea Duhului Sfânt. Același Duh Sfânt care a prefăcut judecata și haosul care era asupra lumii, într-un Eden, este în Mireasă, în corabie. Același care a adus la împlinire tot Cuvântul lui Dumnezeu în creație, în Geneza, este în barcă.

„Același lucru este valabil și acum. El încearcă să ne dovedească pentru a vedea unde stăm. Îndepărtați trezirea și începeți în biserică un argument și veți vedea ce se va întâmpla. Aceasta îl va elibera pe Satan printre voi și veți vedea cum veți sta. Lăsați-l să vă lovească cu ceva și să vedem ce fel de poziție veți lua. Iov a spus: „Chiar dacă mă va omorî, eu tot mă voi încrede în El!” Amin! Amin! Aceasta este.

Șadrac, Meșac și Abed-Nego au spus: „Dumnezeul nostru poate să ne scape de acel foc, dar chiar dacă n-o va face, tot nu vom renunța!”

Să deschidem Biblia la cartea lui Iov. Aș vrea să ne uităm la mai multe Scripturi, pentru că vom vedea așezat un principiu fantastic, apoi profetul a venit și vom vedea ce a spus despre el.

Iov 3.25: *„De ce mă tem, aceea mi se întâmplă; de ce mi-e frică, de aceea am parte!”* Păstrați aceasta în inima voastră. Fratele Branham a spus în **Credința desăvârșită**:

„În cartea lui Iov scrie: „Iov s-a temut”, și lucrul de care s-a temut, i s-a întâmplat.”

Realizați că în copiii lui Dumnezeu există o putere a creației? Fratele Branham a spus că dacă sunteți o sămânță a lui Dumnezeu, în voi este atât de multă putere încât poate fi adusă la existență o lume, iar noi mergem să trăim o viață privată pe ea. Dar puterea aceea este controlată de credință.

Fratele Branham a spus că noi avem puterea de a crea în jurul nostru o atmosferă în care pot intra alții. Puterea aceasta i-a fost încredințată Miresei, iar noi trebuie să fim atenți cum o folosim pentru că așa cum putem crea o atmosferă pozitivă, putem crea și o atmosferă negativă. Dacă credem că nu va funcționa, nu va funcționa. Dacă credem că vom fi respinși, vom fi respinși. Dacă credem că ne vom îmbolnăvi, ne vom îmbolnăvi. Eu am văzut aceasta întâmplându-se în propria mea familie. Cineva era bolnav, iar altcineva nu era, dar începea să se îngrijoreze cu privire la aceasta. Eu i-am spus: „Nu te vei îmbolnăvi, vei fi bine”, dar următorul lucru care s-a întâmplat este că cel care spunea aceasta, s-a îmbolnăvit. Nu era nimic în neregulă cu el, ci a început să se îngrijoreze, să fie temător, să-i fie frică, și a început să manifeste ceea ce credea. Am văzut întâmplându-se și opusul. Unul dintre copii mi-a spus: „Tati, sunt bolnav”, dar eu i-am răspuns: „Nu ești bolnav. Totul va fi bine, vino să mergem să facem aceasta” și nu s-a întâmplat nimic altceva. Avem ceea ce credem, de aceea, să ne asigurăm că credem Cuvântul.

„Ce a adus-o? Frica lui. Aceasta este ceea ce a adus-o la împlinire. Credința l-ar fi păzit de aceasta, dar frica a adus-o la el.”

Oh, acesta este timpul în care să spunem: „Dumnezeule, îndepărtează temerile mele. Doamne, scapă-mă de această frică pe care o mărturisesc!” Aici vreau să spun ceva. Este una să spunem: „Doamne, îndepărtează frica, îndepărtează acesta”, dar înțelegem că noi trebuie să luptăm pentru fiecare bucată de pământ pe care vrem s-o câștigăm? Țara făgăduită este a noastră, dar trebuie să luptăm pentru ea. Noi nu trebuie ne plimbăm în jur temători, frecându-ne mâinile și spunând: „Doamne, ia-o de la mine!”, ci trebuie să luptăm pentru ea, trebuie să ne batem cu Diavolul pentru că acela este un duh de frică.

Poate spuneți: „Păi, eu sufăr de anxietate!” Anxietatea este frică. Este același lucru. Să nu mai spuneți niciodată că sunteți anxioși, să nu spuneți niciodată aceasta. Am auzit oameni spunând: „Anxietatea mea este mare”. Tocmai v-ați asumat-o. Când ați spus: „Anxietatea mea”, tocmai ați pretins-o ca fiind a voastră. Să nu fiți anxioși! Nu trebuie să fiți, nu trebuie să trăiți cu anxietate, cu teamă, pentru că aceste lucruri vin de la demoni, iar noi nu trebuie să trăim sub influența lor, ci potrivit Cuvântului, trebuie să luptăm, să ripostăm împotriva lor și să

spunem: „*Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică.*” Aceasta nu este porțiunea mea, viața mea, eu nu stau la rând pentru așa ceva! Când simțim acel duh de frică venind, noi trebuie să luptăm cu diavolul, pentru că nu este anxietatea noastră, ci este un duh de anxietate, un demon.

Cei care v-ați luptat cu acest duh, știți cum este când îl simțiți că se apropie... Când începeți să simțiți că apare o stare de îngrijorare: „Cunosc calea, încep să mă îngrijorez, sunt temător și încep să mă simt deprimat”, încetați să mai mergeți pe calea aceea! Nu luați totul ca o consecință inevitabilă, ci atunci când începeți să simțiți acel demon de anxietate, spuneți: „Recunosc că este un diavol, pentru că Dumnezeu nu mi-a dat un duh de frică, de aceea, Satan mă împotrivesc ție, în Numele lui Isus Hristos!” Invocați Numele lui Dumnezeu, stați pe privilegiile voastre și pe făgăduințele pe care vi le-a dat El și luptați cu Diavolul! Nu dați ochii peste cap și nu spuneți: „Oh, anxietatea mea!”, pentru că dacă vorbiți așa, o veți avea pentru tot restul vieții. Atunci veți spune tot timpul: „Doamne, îndepărtează-o!”, dar nu faceți ceea ce v-a spus El să faceți și anume, să dăm raționamentul la o parte și **să aducem fiecare gând în supunere și în ascultare de Hristos**. Doar pentru că este un gând, nu trebuie să locuim cu el, ci trebuie să-l luăm, să-l arestăm, să-l punem în cătușe și să-l aruncăm în temniță, să-l aducem în ascultare de Hristos și să spunem: „Gândul acela nu se potrivește cu Cuvântul acesta, de aceea îl resping în Numele lui Isus!” Dacă vă luptați cu această anxietate, spuneți-o cu glas tare, pentru că există lucruri înfricoșătoare care se mișcă pe pământ, iar dacă n-o veți birui acum, veți fi copleșiți de ea.

Acesta este timpul în care trebuie să biruim anxietatea, frica, pentru că este un război duhovnicesc, și trebuie să ne luptăm cu ea pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Să nu o facem gândindu-ne la un loc frumos cu margarete și cu căprioare care aleargă pe câmp, ci luând Cuvântul Domnului care este o Sabie pe care o împingem spre inima vrăjmașului, cu mâna puternică a credinței. Este nevoie de mâna puternică a credinței ca să spunem: „El a spus că nu trebuie să mă tem pentru că nu mi-a dat un duh de frică. De aceea, iau acest gând și-l aduc în ascultare de Hristos. Satan, te resping în Numele lui Isus!”

Acum este timpul să ne ridicăm cu tot ceea ce avem. Ce ni s-ar putea da mai mult?

Avem toată Cartea ale cărei Pечеți au fost rupte, avem toată Biblia care ne-a fost demonstrată în snopul de legănat, și știm exact ce trebuie să facem cu Cuvântul. Am văzut-o demonstrată, am auzit-o propovăduită, am văzut minune după minune și puteți asculta casete cu rândurile de rugăciune, așa că nu mai există scuze, pentru a continua să fim imaturi. Este timpul să ne ridicăm! Amin! Aceasta este timpul! Slăvit să fie Dumnezeu!

„Dar frate Chad...” Nu există niciun „dar”!

„Dar tu nu știi...” Dumnezeu știe. El S-a îngrijit de toate, și dacă în acest Cuvânt nu există Ceva care să vă ajute să biruiți, atunci Cuvântul a eșuat. Dacă Duhul lui Dumnezeu nu vă poate izbăvi, a eșuat. Să nu aduceți scuze pentru starea voastră, să n-o acceptați! Chiar dacă trebuie să vă luptați cu ea zilnic, la fiecare cinci minute, luptați cu ea! Până când? Până când va pleca. Aceasta este o armată mareață care mășăluiește. Nu este timpul să fim copii, ci trebuie să fim maturi. Cu cincizeci și ceva de ani în urmă, Dumnezeu ne-a dat un Mesaj. Cât timp vom mai aștepta? Cât ne va lua să ajungem la maturitate, pentru a birui obstacolele care sunt înaintea noastră? El nu ne-a dat Cuvântul ca să fim biruiți, ci ca să biruim. Aceasta nu înseamnă că lucrurile nu vor fi grele, pentru că lucrurile trebuie să fie grele.

Când a sosit timpul confruntării la muntele Carmel, Dumnezeu nu a căutat o confruntare ușoară. Ei se aflau într-un timp de secetă, aveau probleme, învățătura era falsă, națiunea era împărțită, slujindu-l atât pe Baal cât și pe Dumnezeu. Astfel, a avut loc confruntarea. El i-a lăsat pe cei patru sute de proroci să pășească în față primii, având un singur profet acolo. El i-a lăsat pe cei patru sute să fie înaintea unuia singur. Lui Dumnezeu îi place aceasta. Țineți minte!

El i-a spus lui Ghedeon să fie judecător peste Israel ca să lupte lupta, și acesta i-a adunat pe toți cei pe care i-a putut aduna, în jur de treizeci și doi sau treizeci și trei de mii de oameni. Era o armată mică în comparație cu armata cu care luptau, dar a fost cea mai bună armată pe care a putut s-o adune. Însă primul lucru care l-a spus Dumnezeu a fost: „Sunt prea mulți aici. Trimite-i acasă pe toți cei care se tem!”

Dumnezeu nu are nevoie de oameni, ci are nevoie de oameni care cred. El nu are nevoie de cifre, ci Îi trebuie o singură persoană care poate crede. În ziua aceea, El i-a trimis acasă pe toți cei cărora le era frică; douăzeci și două de mii de oameni au plecat lăsând doar vreo zece sau douăsprezece mii de oameni. Ei au pierdut cam două treimi din armată, dar Dumnezeu nu Se teme să fie în minoritate pentru că El este tot timpul în majoritate, El a creat totul și controlează toate lucrurile. El nu are nevoie decât de cineva care crede; nu are nevoie de cifre, ci doar de cineva care să-L ia pe Cuvânt. Slăvit să fie Domnul!

Să mergem la Psalmul 91. Mie îmi place Cuvântul lui Dumnezeu. Puteți vedea de ce Satan vrea să închidă bisericile? Puteți vedea ce încearcă să facă?

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.”

Vedeți de ce îi place să creeze scenarii ca să ne oprească să ne adunăm? Pentru că adunarea este o încurajare a credincioșilor ca să stea pe Cuvântul lui Dumnezeu. Știți ce i-ar plăcea să facă? Să o închidă, să ne țină pe toți în casă și să ne dea acces gratuit la internet ca să ne uităm la toate știrile posibile. Să stăm aplecați asupra știrilor și să nu ne adunăm ca să ne încurajăm în Cuvânt. De ce? Pentru că Cuvântul va învinge toate minciunile vrăjmașului oriunde, oricând și în orice condiții. Amin! De aceea, indiferent ce se petrece, trebuie să ne adunăm. Este un mandat biblic.

Psalmul 91.1: *„Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic (Sub ce altă umbră am vrea noi să fim?)*

zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!”

Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei.

El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui!

Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua,

nici de ciurma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua-n amiaza mare.

O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia.”

Puneți aceasta pe frigiderul vostru, pe ecranul telefonului vostru, oriunde vreți să fie până când aceasta devine parte din limbajul vostru.

„Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi.

Pentru că zici: „Domnul este locul meu de adăpost” și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare.”

Slăvit să fie Domnu, fiindcă avem Cuvântul cu privire la acest lucru! Să stăm deci, pe Cuvânt și să-L credem. Să nu ne temem! Țineți minte, Dumnezeu unsese în taină un nou împărat în Israel. Totul s-a petrecut sub acoperire, într-o singură familie, o singură casă, numai membrii acelei familii fiind martori la aceasta. El îl unsese pe micuțul David ca împărat peste Israel. David a știut aceasta și au știut și frații lui, dar ei aveau probabil câteva îndoieli. Samuel nu se îndoia și nici David. Apoi, venit un timp în care armatele filistenilor s-au adunat împotriva Israelului și i-a provocat la război. Saul era cu un cap mai înalt decât ceilalți israeliți, era campionul lor, războinicul lor puternic, omul lor puternic. Dar exista un alt campion mai mare decât el. Înțelegem noi că întotdeauna există cineva mai mare? Cineva

are întotdeauna o armă mai mare, mai bună, o apărare mai bună. Întotdeauna când credem că am ajuns la vârf, vedem că există un alt vârf. Dar Dumnezeu nu caută aceasta, ci diavolul o caută. El l-a adus pe acest campion, pe Goliat; și Saul era un uriaș, însă Goliat era uriașul uriașilor. Tatăl lui David l-a trimis sus la luptă pentru a vedea ce fac frații săi, iar el a mers acolo și a auzit...

Haideți să mergem la Scriptură și să privim la aceasta împreună. Să mergem la 1 Samuel 17. Să parcurgem cele petrecute acolo împreună. 1 Samuel 17.10:

„Filisteanul a mai zis: „Arunc astăzi o ocară asupra oștirii lui Israel! Dați-mi un om ca să mă lupt cu el!”

Saul și tot Israelul au auzit aceste cuvinte ale filisteanului și s-au înspăimântat, și au fost cuprinși de o mare frică.”

Ei aveau o făgăduință ce venea de la Avraam căruia i s-a spus: „Sămânța ta va stăpâni porțile vrăjmașului”; aveau Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la acest lucru, aveau o făgăduință, dar pentru ei, uriașul era mai mare decât făgăduința. Vedeti, aceasta este problema întotdeauna. Când cancerul, datoria financiară sau altceva, încep să fie mai mari decât Cuvântul lui Dumnezeu, suntem în mare bucluc. Mare bucluc! Ne acceptăm înfrângerea și ne ascundem în corturi. Dar micuțul David nu avea armură, nu avea abilități, nu avea arme, ci avea pur și simplu o ungere. Sub un profet care l-a chemat și l-a uns, sub o chemare și o ungere, el a avut credință în tăierea sa împrejur care era o Pecete a lui Dumnezeu, care era botezul Duhului Sfânt. El a știut că acel botez al Duhului Sfânt, acea Pecete l-a pus în legământ cu Avraam, el aflându-se sub legământul avraamic prin Pecetea (Amin) care pecetluise credința lui Avraam. Acel semn l-a făcut parte din acel legământ, avându-l cu toții. Saul și restul taberei l-au avut, dar ei își pierduseră încrederea în Cuvântul și făgăduința lui Dumnezeu, în Pecetea lui Dumnezeu.

Țineți minte: dacă avem botezul Duhului Sfânt, noi avem Însăși Viața lui Isus

Hristos în noi. Cum ne-am putea pierde încrederea în aceasta? Cum am putea fi biruiți, cum am putea fi cuceriți, nimiciți, având Însăși Viața lui Isus Hristos în noi? Ei aveau Pecetea, dar își pierduseră încrederea în Ea. Au început să pună Pecetea sub semnul întrebării pentru că în ochii lor, Goliat era mult mai puternic decât Legământul. Dar eu vă spun: nu există nimic mai puternic decât Legământul, iar acest Legământ este un Legământ nou pecetluit de Însuși Sângele Creatorului, în Sângele Lui creat. Când El a creat propriul Său Trup și a vărsat acel Sânge, Acesta a devenit Pecetea Legământului, iar noi suntem pecetluiți sub El prin botezul Duhului Sfânt. Sub acel Legământ, prețul de cumpărare a fost achitat și tot ceea ce a pierdut Adam a fost restituit, iar acum este în interiorul nostru.

Dacă vom începe să privim la acel Goliat de afară, iar el va începe să arate mai mare decât făgăduința noastră, suntem în mare bucluc. Este timpul să ne pocăim, să găsim un loc în care să ne târâm pe coate și pe genunchii și să spunem: „Doamne, iartă-mă pentru că i-am dat lui Goliat mai multă atenție decât Cuvântului Tău făgăduit.” Noi facem parte din Legământul lui Hristos, din Sămânța lui Hristos. Prin credință, eu sunt Sămânța împărătească a lui Avraam, iar făgăduința care era firească pentru Avraam, este duhovnicească pentru mine, și astăzi voi stăpâni porțile vrăjmașului meu.

Nu este timpul să lăsăm știrile să fie mai mari decât Dumnezeu. Știți ceva? Acestea nu sunt decât câteva semne de cerneală pe o bucată de hârtie, dar dacă luați credința în acele semne ce se află pe bucata de hârtie, ele vor trăi și vor nimici orice Goliat care stă înaintea noastră. Amintiți-vă că nu David l-a nimicit pe Goliat, ci făgăduința care era în viața sa, Legământul dat lui Avraam. Dumnezeu a trebuit să ia pietricica aceea și s-o arunce între ochii aceluia diavol, pentru că David stătea pe Cuvântul lui Dumnezeu.

El a zis: „Cum este posibil ca acest filistean netăiat împrejur să sfideze armata Dumnezeului Celui viu?” Pentru el nu a contat mărimea, capacitatea sau armamentul, ci tot ceea ce a contat, a fost că Goliat era netăiat împrejur și ei erau; el nu era în legământ, iar ei erau în legământ; el nu avea nicio făgăduință, dar ei o aveau. Înțelegem că el nu a privit la abilitatea sa, la puterea sa, la armura sa și nu a calculat nicio mărime? Nu este treaba noastră să calculăm „cum”, ci să luăm

ceea ce ne-a dat El, iar fratele Branham a spus: „Ce a avut el? O micuță praștie a credinței.” Înainte, credința sa micuță funcționase cu leul, cu ursul.

El a spus: „Nu o credință mare, ci credința obișnuită pe care o aveți deja”, care este deja în mâna voastră. Șamgar nu a avut nevoie de o unealtă nouă, ci de aceea pe care o folosea deja. Dintr-o dată a înțeles că ceea ce avea în mână îi era suficient. Ceea ce ne-a dat Dumnezeu este suficient. Credința care ne-a dus prin boala din familie, care ne-a adus până aici, este credința care ne va duce până la capăt dacă nu vom pierde încrederea în ceea ce este în mâna noastră, în Cuvântul lui Dumnezeu.

Când a apărut micuțul David, acolo erau oameni mari, armate mari, armuri tari și toți se temeau, dar când a început să vorbească, el a creat o atmosferă atât de diferită încât toți au început să vadă. Unii dintre ei s-au înfuriat pentru că le dădea pe față necredința. Fratele lui mai mare ar fi trebuit să creadă și să meargă acolo să-l înfrunte pe acel uriaș pentru că avea aceeași făgăduință pe care o avea și David, dar s-a înfuriat pe David. Însă unii au observat, iar credința lui și atmosfera creată a mers până la cel de sus, la împărat.

El avea o asemenea credință încât împăratul a fost gata să-l lase să meargă să se lupte cu uriașul. Înțelegem că acela era un scenariu ridicol, tot tabloul era absolut absurd, dar el avea o asemenea încredere și o asemenea credință încât nimeni nu putea să-l convingă să nu meargă. Saul a folosit cel mai bun raționament și cea mai bună logică a zilei. El a zis: „Tu nu ești decât un tânăr neinstruit. El este un războinic, dar tu nu ai nimic. El a fost instruit, dar tu nu ai niciun instructaj.” Ce făcea el? Îi aducea numai argumente logice, dar David pășea în față cu credința sa, o credință care a funcționat în pustie, cu ursul și cu leul. El știa că același Dumnezeu care i-a dat pe aceștia în mâna sa, îi va da în mâna sa și pe acești filistenii netăiați împrejur.

Să nu ne pierdem încrederea în acest ceas, să nu ne temem, să nu lăsăm știrile să ne afecteze deloc pentru că noi am auzit deja Vestea bună. Ce este Evanghelia? Vestea bună. Voi ați auzit-o, ați auzit adevărata Vestea, ați auzit totul, așa că nu

credeți restul, pentru că nu sunt decât niște minciuni. Dumnezeu ne va izbăvi de fiecare încercare.

Fratele Branham a spus în mesajul **Dumnezeu mărturisind despre darurile sale**:

„Să nu vă temeți, pentru că teama este de la Diavol.”

De aceea, ar trebui să fie ușor să o muștrăm.

„Isus a spus în mod constant: „Nu vă temeți, nu vă temeți!”, „Nu vă temeți, nu vă temeți!” Nu-i așa? Întotdeauna. „Nu vă temeți!” Dumnezeu vrea ca voi să nu vă temeți, ci să credeți.”

Apoi, în alt mesaj din 1952, **Calea lui Dumnezeu care a fost făcută pentru noi**, el a spus:

„De-a lungul serviciilor din această săptămână, am încercat să le arătăm oamenilor că nu este nevoie să se teamă. Cel mai rău lucru pe care îl poate pune Diavolul asupra voastră este frica.”

Ați auzit, prieteni? Mai rea decât cancerul, este teama de cancer, dar noi avem un Dumnezeu care a vindecat deja cancerul. El a vindecat oameni chiar aici în această adunare. Noi ne-am rugat pentru ei și au fost vindecați de cancer. Cancerul nu este ceva de care să ne temem. Cel mai rău lucru pe care Diavolul îl poate pune asupra voastră, nu este cancerul sau diabetul, o boală de inimă sau faptul că sunteți orbi; cel mai rău lucru pe care-l poate pune asupra voastră este frica pentru că dacă vă temeți, nu veți putea birui niciodată. Dar cu credința veți putea birui oricare din aceste lucruri. Cel mai rău lucru pe care-l poate pune asupra noastră este frica.

„Dacă ați avut cancer și nu v-ați temut, ci ați crezut că Dumnezeu vă va vindeca, nu ați avut o formă rea. Dumnezeu se va îngriji de aceasta. Dacă sunteți bolnavi, orice ar fi, dacă nu vă temeți... Așadar, frica este unul dintre cele mai rele lucruri pe care Satan le poate pune peste o persoană.”

În alt mesaj, **Calea pentru a avea părtășie**, din anul 1955, el a spus:

„...Nu există decât două facultăți care guvernează un om, iar una dintre ele este credința, și aduce rezultate; cealaltă este frica, ce nu are nicio valoare, nimic. Credința este Dumnezeu. Frica este de la Diavol.”

Știți ce veți afla când vin frica și anxietatea? Unii oameni sunt predispuși la aceasta din pricina componentei lor genetice. Dacă sunteți predispuși la aceasta, simțiți că sunteți anxioși, agitați sau temători tot timpul, simțiți că nu aveți credință. Dar aceasta este o minciună a Diavolului. Voi aveți credință, aveți multă credință și aveți o credință bună. Problema este că frica vă umbrește credința, dar dacă ne împotrivim și respingem duhul de frică prin Cuvânt, când acea frică va pleca, vom vedea că avem destul de multă credință. Noi nu avem nevoie de mai multă credință, ci avem nevoie ca credința pe care o avem să iasă afară din umbra fricii, de sub robia fricii, trebuie să alungăm frica pentru ca credința să-și poată ocupa locul.

Fratele Branham a spus în **Israel și Biserica**⁴, din anul 1953:

„Cel mai mare lucru pe care-l găsesc împotriva bisericii în seara aceasta este frica; fiecare este speriat de moarte în legătură cu ceva. De ce vă temeți? Dacă un om este născut din nou, el ar trebui să fie fericit și lipsit de griji, exact ca acești indivizi care au cântat aici sus și ca fratele care a depus mărturie acolo, el este pur și simplu liber. Nimic nu vă poate face rău. Nimic prezent sau viitor, nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos. Dumnezeu a făgăduit aceasta.”

Înțelegem că nu există nimic de care să ne temem? Nimic!

Să mergem la Matei 6 și vom încheia cu această Scriptură. Să citim Matei 6 împreună. Matei 6.25-34:

„De aceea vă spun: „Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea.”

Oh, ce provocare, prieteni! Este foarte probabil ca în viitorul apropiat să vedem aceasta venind la împlinire. Cum? Când? Unde? Nu știu. Nu pot prezice aceasta. Este foarte probabil ca voi și cu mine să vedem timpul când vom trăi această Scriptură.

„...nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul, mai mult decât îmbrăcămintea?

Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare, și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?

Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?

Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcămintea? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes;

totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.

Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?

Nu vă îngrijorați dar, zicând: 'Ce vom mânca?' sau: 'Ce vom bea?' sau: 'Cu ce ne vom îmbrăca?'

Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele.

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei."

Să ne ridicăm cu toții în picioare. Eu spun: „Doamne, ajută-mă să trăiesc acest fel de credință.” Acesta este ceasul pentru care am fost chemați. Credeți aceasta? Noi am fost chemați să fim pe pământ în acest timp ca să Îl arătăm pe Dumnezeu și ca să manifestăm Cuvântul Său, iar lui Dumnezeu Îi place să-Și dovedească Cuvântul. Lui Îi place aceasta. Când ajungem la strâmtorare, Dumnezeu Se bucură pentru că Se pregătește să facă ceva.

Evreii au ajuns la Marea Roșie conduși de Stâlpul de Foc, iar lui Dumnezeu Îi place să-Și dovedească Cuvântul și să Se dovedească măreț înaintea noastră. El i-a dus acolo, iar ei au devenit din ce în ce mai agitați, dar Dumnezeu era din ce în ce mai bucuros. De ce? Pentru că avea oportunitatea de a Se dovedi pe Sine. Să nu vă frecați mâinile în condițiile acestea; Dumnezeu este bucuros pentru că are oportunitatea să Se dovedească. El vrea să Se dovedească măreț înaintea noastră, vrea să Se dovedească lumii, El vrea să dovedească unde este Cuvântul, unde se află.

Amintiți-vă, când David a început să vorbească, a fost diferit de limbajul folosit de ceilalți din tabără, când a început să folosească acel limbaj, ei au observat, iar când a pășit acolo pentru a face ceea ce urma să facă, aceasta le-a dat tuturor puterea de a înainta și de a-i ucide pe filistenii.

Să nu vă temeți! Este un timp minunat. Noi am trăit toată viața pentru ceasul în care intrăm. Fiecare predică citită, fiecare rugăciune rostită, fiecare dată în care am fost la biserică, a fost o pregătire pentru ceasul în care intrăm. Suntem o armată antrenată, instruită, instruită, instruită... Și această armată va nimici Edenul Satanei. Pe acest pământ, va exista o confruntare, o bătălie finală între Mireasa dintre neamuri și împărăția întunericului, și în scurt timp, Dumnezeu îl va pune pe Satan sub picioarele voastre. Nu renunțați acum, pentru că abia acum lucrurile devin din ce în ce mai interesante. Nu vă descurajați pentru că abia acum lucrurile devin bune. Înțelegem noi că prorocii, înțelepții, oamenii din vechime, patriarhii, ar fi dat tot ceea ce au avut ca să stea în locul vostru acum și să lupte această luptă. Ei au luptat cu diavolul, dar voi veți lupta cu el ultima dată. Ce privilegiu! Ce privilegiu avem, ce popor privilegiat suntem, ce responsabilitate avem, ce loc glorios în care Dumnezeu ne-a poziționat, arătând ce încredere are în sămânța Sa, în Cuvântul Său! Eu spun: „Să nu-L dezamăgim acum”, ci să credem! Noi Îl iubim pe Dumnezeu!

Câți dintre voi Îl iubiți pe Domnul, cu toată inima voastră? Simțiți acea anticipare ridicându-se? Problemele pot apărea în mintea noastră, dar Ceva spune: „Rămâi în tăcere, minte!” Pleacă frică, nu te primesc, totul este bine. Slăvit să fie Dumnezeu!

Vă rog să închideți ochii pentru că vreau să întreb dacă există cineva aici care duce o luptă cu anxietatea și frica? Dacă vreți să vă luptați cu acestea și să le biruiți, vă rog să ridicați mâinile spre Domnul. Lăsați-L pe Domnul să știe că aceasta este ziua. Doamne, întărește-mă să pot lupta pentru că știu ce să fac. Am poruncă să mărsăluiesc și știu cum să lupt. Să ne rugăm împreună. Amin!

-Amin-